

Koulutuskeskus Salpauksen työelämäpodcastin 2. kauden 3. jakson litterointi.

Jakso 3. Miten yhdistää urheilu ja ammatillinen koulutus?

Koulutuskeskus Salpaus, podcast.

[musiikkia]

Koulutuskeskus Salpaus. Podcast.

[musiikkia]

Otto Ripatti: Tervetuloa Koulutuskeskus Salpauksen Työelämä-podcastin toisen tuotantokauden kolmannen jakson pariin. Minä olen Otto Ripatti ja tänään me keskustelemme liikunnasta ja urheilusta ja erityisesti ammatillisesta koulutuksesta liikunnan ja urheilun osalta. Meillä on täällä kolme vierasta. Meillä on täällä Hannele Kapari. Toimit muistaakseni työelämä... Hetkinen.

Hannele Kapari : Työelämäkoordinaattorina.

Otto Ripatti: Työelämäkoordinaattorina. Totta. Se oli ihan uus titteli, mikä teillä oli Vierumäellä käytössä.

Hannele Kapari: Yes, eli 2002 syksyn alusta alkaen tämmönen työelämäkoordinaattorin tehtävä sitten. Aloittanut tuolla Suomen urheiluopistolla Vierumäellä ja itse olen saanut toimia siitä alkaen tässä roolissa.

Otto Ripatti: Okei. Sit meillä on FC Kuusysistä kaksi herraa. Sami Kollanius, kilpailupääällikkö.

Sami Kollanius: Terve vaan kaikille.

Otto Ripatti: Meni titteli oikein?

Sami Kollanius: Se napsahti kohdalleen.

Otto Ripatti: Ja urheilutoimenjohtaja Harri Hape Kampman. Saako kutsua Hapeksi?

Harri Kampman: Se sopii ihan hyvin. Kaikki... tai aika moni kutsuu Hapeksi.

Otto Ripatti: Siks mä vähän oletin, että kun olen tottunut tähän Hape-nimitykseen, niin se tuntuu jotenkin epäluontevalta muuttaa sitä tän podcastin...

Harri Kampman: Ei tunnu pahalta.

Otto Ripatti: Hyvä. Mennään suoraan asiaan. Puhutaan vähän Vierumäestä. Osaatko tähän kohtaan kertoa, että mitä kaikkea voi opiskella Vierumäellä? Miksi Vierumäellä valmistutaan ja minkälaiset eväät se antaa työelämään?

Hannele Kapari: Vierumäellä on kaks liikunta-alan huippuoppilaitosta samalla kampuksella, eli meillä on ammatillista peruskoulutusta tarjoava Suomen urheiluopisto ja sitten meillä on Haaga-Helian ammattikorkeakoulu. Siitä oikeastaan toisen asteen ammattitutkinnoista sitten ihan ylemmän ammattikorkeakoulun tutkintoon voi Vierumäellä opiskella liikunta-alaa ja täten sitten valmistua liikunta-alan huippuosajaksi ja työllistyä kyllä monialaisesti tosi erilaisiin liikunta-alan työtehtäviin, eli ihan sieltä

liikuntaneuvojan, liikunnanohjaajan toimista sitten ihan urheilun ja liikunnan asiantuntijaan ja tämmösiin johtotehtäviin.

Otto Ripatti: Urheilua ja liikuntaa voi tehdä hyvin tai huonosti ja te olette varmistamassa, että sitä tehdään mahdollisimman hyvin ympäri Suomenmaata. Eli siis ihan lähtien jostain personal trainerista ja sitten hallintotehtäviin urheilumaailmassa.

Hannele Kapari: Kyllä, eli Vierumäen koulutuksen strategia on olla sekä kansallisesti että kansainvälisesti edelläkävijä, huipputoimija ja alati kehittyvä toimija.

Otto Ripatti: Puhutaan vähän tästä FC Kuusysin ja Vierumäen välisestä yhteistyöstä. Sami tuossa lämpiön puolella, ennen kun aloitettiin nauhoittaminen, sanoit että sä olet ehkä oikea henkilö vastaamaan siitä, että miltä se teidän yhteistyö käytännön tasolla näyttää.

Sami Kollanius: Joo, varmastikin ehkä paras tieto siitä, että ketä kaikkia meitä käy harjotteluita ja työelämäkokeiluita ja muita tekemässä. Pyritään tarjoamaan sitten erilaisia ohjaustehtäviä ja tietysti lajin kannalta ihan valmennustehtäviäkin niille, jotka ovat mielellään tulossa ja mielenkiintoa sille puolelle on, niin kyllä laaja-alaisesti on tehtäviä meidän seurassa.

Otto Ripatti: Osaatko sanoa, montako harjoittelijaa teillä on tällä hetkellä?

Sami Kollanius: Nyt laitoit pahan, mutta sanoisin että kolmella taitaa olla harjoittelu päällä, jos en nyt väärässä oo.

Otto Ripatti: Okei. Minkä tyyppisiä tutkintoja tällä hetkellä nää harjoittelijat opiskelee, tai ne jotka ylipäätään FC Kuusysin harjoitteluita tekee?

Sami Kollanius: No, Haaga-Heliassa opiskelee osa ja näistä nyt, jotka mun mielestä joukkueen mukana toimii ja eniten toteuttaa sitä lajivalmennusta, niin heillä on sitten se suuntaus myös sinne valmennuksen puolelle. Ja sitten tietysti ihan niin kun liikunta-ala, onko se nyt sitten liikuntaneuvoja vai mikä on oikea titteli, niin heitä on sitten... Käy kyllä auttamassa sekä noissa koulujen kerhojen pyörittämisissä että muissa ohjaustehtävissä.

Otto Ripatti: Mikä on Hape sun mielestä Kuusysin tärkein tehtävä tällä hetkellä Lahdessa ja jalkapallon saralla?

Harri Kampman: No, se on hyvin moninainen. Mä sanoisin näin, että me halutaan olla silleen merkittävä tekijä ylläpitämässä lasten ja nuorten harjoittelua ja harrastustoimintaa. Se on se päälinjainen ja sitten tietysti kilpapolon mahdollistaminen niille, jotka osoittaa tämmöstä tietynlaista urheilullista lahjakkuutta. Mä en nyt tarkoita pelkästään sitä liikunnallista lahjakkuutta, vaan halua tehdä työtä ja kehittyä ja silloin niin kun meillä on se mahdollisuus, et tavallaan se polku, kilpapolku, haastepolku ja harrastuspolku, niin sitä kautta Kuusysissä on erilaisia mahdollisuuksia olemassa ja me halutaan siinä pysyä. Ennen kaikkea mä tarkoitan sitä myöskin, että tää on tarkotettu sekä tytöille että pojille. Voidaan sanoakin näin, että kysymys on... Ei enää kategorioita tyttöjä tai poikia, vaan puhutaan jalkapallosta ja jalkapalloon liittyvästä toiminnasta. Et jalkapallo vois... ja voi... onkin elämänmittainen polku ja sitä Kuusysi tarjoaa tässä matkan varrella koko ajan. Ja nimenomaan sanoisin sen vielä näin, että jokaiselle itselleen ja tasolleen sopivaa toimintaa.

Otto Ripatti: Niin, siis myöskin yhtenä kurioositeettina tuli mieleen, että myöskin Kuusysihän tarjoaa jalkapallotoimintaa ihmisille, joilla on erilaisia erityistarpeita.

Harri Kampman: Kyllä, meillä on esimerkiksi erkkareille olemassa omat toiminnot ja niin edelleen ja sit jos ajatellaan tällasta kaksoisuraa, josta tänä päivänä puhutaan paljon, että mahdollistetaan sekä harjoittelu että opiskelu, niin siihen meillä on myöskin mahdollisuuksia erilaisia. On hallinnollisia tehtäviä, on päiväkotitoimintaan osallistumista, on joukkueiden valmennukseen osallistumista. Ja se mikä tietysti parasta tässä on, niin me voidaan räätälöidä ihan yksilöllisesti jokaiselle opiskelijalle oma juttu. Siitä mä haluaisinkin sen sanoa, että tänä päivänä tää kaksoisura-ajattelu, niin se on niin kun hyvin tärkeessä asemassa, että opiskelun takia ei tarvii lopettaa jalkapalloa, eikä myöskään jalkapallon takia tarvii lopettaa opiskelua. Suomalaisen urheilijan... sanotaanko näin, että millä suomalainen urheilija kansainvälisesti erottuu muista urheilijoista, muiden maiden urheilijoista, niin on sivistys. Sitä meidän täytyy vaalia.

Hannele Kapari: Tuo oli ihan sairaan hyvä puheenvuoro. Tulee kyyneleet melkein täällä silmiin. Huh.

Harri Kampman: Sä Hannele näytit oikein liikuttuneelta tästä.

Hannele Kapari: Joo, tää oli aivan älyttömän hyvä puheenvuoro. Tää on just... tällaset työnantajat ja työpaikat, niin ne on just sellasia mitä ammatillinen koulutus tarvitsee, että nähdään tää opiskelijan yksilöllisyys ja nähdään sen yrityksen tuomat laaja-alaiset mahdollisuudet toimia opiskelijan koulutuspaikkana. Tää kaksoisura on meille kans tosi tärkeä, koska me ollaan liikunta-alan oppilaitos ja meillä on paljon urheiluvia opiskelijoita. Me nimenomaan halutaan tarjota heille mahdollisuus urheilla täysipainoisesti, mutta myös mahdollisuus siihen, et he pystyy suorittaa tän ammattitutkinnon myös sen urheilun ohella ja että se urheilu opinnollistetaan heille. Heidän ei tarvitse tavallaan hankkia tuplatyöelämäkokemusta, kun tää urheilu nähdään työelämänä.

Harri Kampman: Mä sanoisin tähän näin, et se dialogi on hyvin tärkeä asia, et niin kun opiskelijat myöskin ilmaisee ja et me koitettais... me koitettais sitten auttaa siinä, että he löytää sen oman vahvuutensa ja sen mukaan päästä sitten eteenpäin. Me ei haluta sanella, et sä teet sitä ja tätä, vaan me halutaan kuunnella, et mitä halutaan tehdä ja sitten sitä kautta löytää niitä mahdollisuuksia. Sit me voidaan kyllä sanoa niinkin et hei, et me ei voida auttaa sua, jos ei oo sellasta halua, mut et pääasiassa ei oo tullut vielä yhtään sellasta tapausta etteikö me jotain löydettäis.

Sami Kollanius: Joo ja tossa justiin, kun puhut siitä, että pelaajalle pyritään löytämään sit oikeantasoisia toimintaa, niin ihan samalla lailla se ohjaaja tai opiskelijat, sille löydetään semmonen, mikä kiinnostaa häntä, mikä palvelee hänen kehitystään ja tarjoaa tarpeeks haasteita, niin se räätälöinti on tässä nimenomaan se oikea sana.

Otto Ripatti: Joo, toi on valtavan tärkeä pointti. Itselle tuli tää suomalaisen urheilijan sivistyneisyys hyvinkin konkreettisesti esille, kun pelattiin yliopistossa yliopistosarjan futista ja siellä tuli muutama sellanekin kaveri vastaan joilla oli useampikin vuosi Englannin kentillä takana, et oli aika rujan näköstä, kun sinne harrastelijoiden sekaan lähdettiin, mutta he olivat tehneet hyvän pelaajarekrytoinnin sinne, ilman muuta.

Sami Kollanius: Kyllä.

Otto Ripatti: Puhutaan hieman urheilun yhteiskunnallisesta merkityksestä. Saadaan ihan hyvä aasinsilta siihen asiaan. Tässä harrastaminen sanana on vähän sellanen, että siitä tulee ihmiselle tällanen konnotaatio, et puhutaan vähän puuhastelusta ja tehdään jotain asioita vähän sinne päin. Se antaa varsin väärän kuvan siitä, että kuinka organisoitua ja kuinka viimeisen päälle mietittyä se harrastaminen on, ja sit myöskin se, että minkälainen merkitys sillä on meidän yhteiskunnassa, että harrastetaan asioita.

Harri Kampman: Niin, mä, jos jatkan tästä, niin kyllä mun mielestä pitää puuhastellakin, et ne jotka puuhastelee tai jotka haluaa puuhastella, niin puuhastelee - siihen pitää olla mahdollisuus. Ja ne jotka haluaa kilpailla, niin siihenkin meidän pitää pystyä vastaamaan, siihen huutoon. Et edelleenkin se kaikista tärkein asia on se, että kaikki ei pukeudu samanvärisiin, samanlaisiin vaatteisiin ja lähde sitten tosta 10 kilsan lenkille, vaan meidän pitää todellakin löytää se yksilöllisyys, et ihmiset tykkää. Mä oon Westerlundin Erkan kanssa paljon jutellut, joka vaikuttaa siellä Vierumäellä. Ollaan pelattu golfia kimpassa ja niin edelleen, niin Erka on sanonut näin, että esimerkiksi, et se liikunta on osa terveydenhoitoa ja tavallaan se henkilö, joka ei oo saanut sitä tunnetta mikä on hyvän liikkumisen jälkeen, on vähän hengästynyt, käynyt suihkussa ja kokee sen virkistävän tunteen... Se joka ei oo kokenut sitä aikasemmin, niin sille on vaikea alkaa selittää sitä. Jos me nyt pystyttäis tarjoamaan sitäkin, et nähdään, että liikunta ei oo peikko vaan se on mahdollisuus, niin siihen meidän pitää varmasti pystyä vastaamaan myöskin.

Otto Ripatti: Niin ja luonnollinen osa elämää. Niin kun totesit, niin sitä voi jokainen ihminen lähteä laskemaan, että miltä meidän vuotuinen terveydenhuollon lasku näyttäisi, jos meillä ei olisi tätä liikunta- ja harrastustoimintaa siinä mittakaavassa, mitä sitä tällä hetkellä on.

Harri Kampman: Ja sit se sosiaalisuus siihen, mikä liittyy tähän kaikkeen, niin se on kans hyvin tärkeä.

Sami Kollanius: Kyllä. Tommosii on Palloliiton puolesta vähän mitattukin ja nää analyysit kertoo aika isoja lukemia siitä, että mitä se esimerkiksi Lahden alueellakin oli muistaakseni yli 17 miljoonaa euroa, mitä se vuositasolla koettuna hyötynä on, että... toki varmasti ne täsmentyy maakohtaisesti, et onko se ihan verrattavissa tämän päivän lukemaan, mut kuitenkin, niin sillä on järkyttävän suuri merkitys.

Hannele Kapari: Joo, tästä yhteiskunnallisesta tehtävästä, mikä liikunta-alan oppilaitoksilla on, niin sehän on aivan keskeinen meidän toimintaa ohjaava tekijä, eli meidän tavoite on tuottaa kansanterveydelle hyvinvointia ja sitä liikunnan kautta yleishyvinvointia. Ja sitten etenkin nyt urheiluopistoilla itsessään on nyt myöskin tää lasten ja nuorten liikuntaan, niin kun se painopistealue siellä, et jokaisella lapsella ois mahdollista päästä liikkumaan ja niitä mahdollisuuksia tarjotaan, ja sitten tästä sivistyneisyydestä, että meillä on myös tämmönen sivistyspainotteinen tehtävä, että meillä on myös urheiluopistoina tehtävä tarjota kansalaisille niitä mahdollisuuksia liikuntaan ja liikuntaleireihin ja liikuntakokemuksiin ja saadaan siitäkin valtiolta tukea, että tää mahdollistuu. Et tää on tosi tärkeä ja mä uskon, että kaikkien meidän asiantuntijoiden ja ammattilaisten yks tavallaan semmonen sisäinen palo liittyy myös tähän kansalliseen tehtävään siitä, että me tuodaan hyvinvointia ja liikettä ja sitä kautta sellasia elämänmittaisia hyvinvointipolkuja jokaiselle, kaikille, koko kansalle.

Otto Ripatti: Osaatko Hannele antaa jonkun summittaisen arvion siitä, että minkälaiset on työllisyysnäkömät liikunta-alalla ja urheilussa tänä päivänä?

Hannele Kapari: Meidän alalla on todella valoiset ja positiiviset työllisyysnäkömät. Toki nyt koronan myötä on tullut paljon sellasia epävarmuustekijöitä ja esteitä siellä työelämässä ja työharjoittelussa, mutta yleisesti ottaen liikunta-alalla on töitä. Toinen asia on ehkä sitten semmonen pysyvyys ja palkkauskysymykset. Meidän alalta puuttuu semmonen, niin kun... Meillä on työehtosopimuksia, mutta ei aivan sellasta niin kun monella alalla on, et siellä ei oo... Siellä on tietynlaiset, ehdottomat periaatteet ja pysyvät palkkausperiaatteet, liikunta-ala... Tai siis omalle toimialalleen, mutta liikunta-alalla ei oo vielä ihan tällästä, vaikkakin on niitä työehtosopimuksia, niin se tuo pientä sellasta vaihteluväliä palkkauksissa. Ja sitten just näistä sopimusten pituuksista. Ja tosi paljon meidän opiskelijoista ja liikunta-alan ihmisistä työllistyy myös urheiluseuroihin, esimerkiksi, tai järjestöihin, missä sitten kamppaillaan ehkä tietynlaisista taloudellisista resursseista ja sitä kautta sitten myös työntekijänäkin joutuu ehkä kausittaisten painopistelajien tai painotusten myötä myös työllistymään aika monimuotoisesti. Siellä on sit freelanceria ja sit voi olla joku kausityöntekijä, että pääsee

sitten Lappiin hiihtokoulujen opettajaks ja sitten kesällä uimakouluja taas aivan toisella työnantajalla, et nää on tosi moninaisia sitten nää liikunta-alan työllistymispolut.

Otto Ripatti: Niin, tässä tulee kaks asiaa mieleen. Puhutaan ammattimaisesta toiminnasta ja sit ammatillisesta toiminnasta ja tietysti FC Kuusysi, joka on profiloitunut aika paljon kasvattajaseurana ja toimitaan lasten ja nuorten kanssa. Millä tavalla teidän mielestä, Sami ja Hape, tää ammatillisuus... Onks se sellanen mitä tavoitellaan, vai riittääkö ammatillisuus?

Harri Kampman : No, taas tullaan siihen että mitä kukin haluaa, eli jos me nyt, niin kun mä äsken puhuin siitä harrastepolusta, haastepolusta ja kilpapolusta, niin sitten kilpapolussa on se ammatillisuus, eli siellä... Meidän täytyy löytää sinne ammatillisia, päätoimisia valmentajia ja sillon, kun me puhutaan valmennustyöstä, niin siinä ei oo kellonaikoja. Se on sellasta, et ne asiat pyörii mielessä. Sä oot yhteyksissä vanhempiin, pelaajiin, suunnittelet harjoituksia sun muuta. Mä sanoisin, et se on enemmänkin kutsumustehtävä ja jos tavoitellaan niin kun säännöllistä, sellasia päivärutiineja, seitsemästä neljään tai kahdeksasta neljään työaika, niin se ei kyllä päätoimisen valmentajan tehtävissä onnistu. Mut, että siihen on sitten eri ihmistyyppjä, jotka tykkää tehdä sitä ja perheet on siinä takana ja niin edelleen. Tässä voi sanoakin, että hyvä valmentaja on lahja pelaajalle, et siinä mielessä se on yks osa tätä, mut sitten... Sitten tietysti kun tullaan siihen ammatillisuuteen, niin sit tarvii lähteä miettimään että kuinka paljon mulla on mahdollisuus aikaa käyttää siihen, omaa vapaa-aikaa. Sehän voi olla valmentajallekin harrastus ja sen myötä sitten siitä täytyy tehdä viihtyisää toimintaa sekä itselle että pelaajille.

Sami Kollanius: Kyllä. Ja tossa, niin kun sen palkkaamisen kannalta, niin eihän mitään estettä muuta oikeestaan ookaan kun se taloudellinen puoli. Samaan aikaan me painitaan kuitenkin sen kanssa, et me ei haluta et sille perheelle tulee vaikeuksia, et ne ei pysty kustantaa sitä harrastusta sille omalle juniorille. Sit taas jos yhdistystoiminnassa me joudutaan kuitenkin sitä nolaa tavoittelemaan ja se raha keräämään jostain, niin viime kädessä se loppuosa tulee sieltä perheeltä kuitenkin, niin ei voida tavallaan lähteä sitten palkkaamaan, vaikka olis hyviä ihmisiä kuinka paljon, niin resurssit tulee siinä kohtaa vaan vastaan.

Harri Kampman: Joo ja tänä päivänä, tänä aikana se on aika haasteellinen tilanne monelle perheelle, et suoriutua näistä taloudellisista velvoitteista, mitä lasten harrastaminen tuo. Sitä varten on olemassa erilaisia tapoja. Meillä Kuusysissä on tämmönen tukijengi, josta voidaan rahoittaa sitten ainakin osa siitä lasten toiminnasta ja Lahdessa on tämmönen Payback, joka eri alan entisistä pelaajista ja urheilijoista muodostuu ja ne on valmiita tekemään erilaisia tempauksia sen myötä, että voivat rahoittaa lasten harrastustoimintaa. Et sieltä sitten löytyy apuja jonkun verran kuitenkin.

Otto Ripatti: Vähän jotenkin tekee mieli vetää näitä puheenvuoroja yhteen jollakin tapaa. Puhuttiin siitä, että millä tavalla liikunta-alalla voidaan työllistyä ja miten siellä on erilaisia polkuja ihmisille. Se on aika fragmentoitunutta, niin kun työelämä nykyään ylipäättään on, ja täähän on myös yks mahdollisuus, että me ei välttämättä enää lähdetä tavoittelemaankaan sitä, että kokopäiväiseksi työllistynyt tekemään jotain, mitä teen nyt sitten kasista neljään, viitenä päivänä viikossa, vaan se on yks vaihtoehto myöskin toimia liikunta-alalla, tai liikunta-ala antaa siihen mahdollisuuden, että sä voit toimia kahtena päivänä viikossa jossain ja sitten tehdä ne kolme päivää jotain muuta.

Hannele Kapari: Kyllä, ilman muuta. Se on mahdollisuus ja niin kun Hape sano hienosti, se on kutsumustehtävä ja semmonen. Monet tekee siitä omasta, rakkaasta harrastuksesta sit sen oman uransa. Ja toki siinä on ne omat haasteensakin, et se työn imu on aivan valtava sit, jos siellä pelaa vaikka oma lapsi joukkueessa ja siellä on vielä tällasia kolmoisrooleja, että on, niinkun se... Itsekin saattaa pelata harrastustoiminnassa ja sit on valmennuksessa mukana ja sit on vielä tavallaan vanhempana siinä, niin se on... Se on se elämä, et tavallaan sit se on semmosta hengittämistä ja semmosta myötäelämistä kokonaisvaltasesti. Se antaa aivan älyttömästi,

mutta kyllähän se sitten välillä ehkä vähän ottaakin ja joutuu sit miettii, että... Vetää niitä rajojakin sit ehkä, että pidäns mä nyt tän lauantain vapaana, vaikka mun joukkue ois pelaamassa ja sunnuntainakin ollaan pelaamassa ja perjantai-iltana ollut treenit ja sit poikakin pelais, et meenks mä nyt kattoo sitä vai meenks mä nyt valmentaa. Sitten ois omat pelitkin, ja, tota... Mutta siis nää on ihan uskomattomia tyyppejä, nää kaikki. Siis urheilijoista, niihin junioriharrastajiin ja sit nää vanhemmat, niin tää on just se, miten ite ainakin syttyy nimenomaan tästä alasta ja vaikka tästä FC Kuusysin kanssa tehtävästä yhteistyöstä, et se on niin kun uskomatonta nähdä, mitä mahdollisuuksia he pystyy tarjoamaan just liikunta-alan opiskelijoille. Kun te puhutte ehkä siitä resurssista siellä kentällä, niin meidän, niin kun... Ammatillisena oppilaitoksena meidän laissa on tää elinkeinoelämän kanssa tehtävä yhteistyö ja meidän halu on auttaa liikunta-alan toimijoita, siis teitä, mutta myös muitakin liikunta-alan toimijoita siinä, että mahdollistetaan niitä mahdollisuuksia harrastajille ja sitten haastepelaajille ja sit ihan sinne huippu-urheiluun tähtääville. Mutta tässä niin kun tulee just nää kumppanuudet ja muut semmoset strategiset yhteistyön muodot, että miten päästään ja millekin tasolle ja kenenkin toimijan kanssa. Meillä, niinkun FC Kuusysin kanssa on... henkilöt on ehkä vaihtunut ja tekijät ja opiskelijat vaihtuu todellakin vuosittain ja kolmivuositain kun ne valmistuu, että... Et miten me löydetään yhteinen tapa toimia niin, et me varmistetaan, et siellä pyörii ne kesän alueelliset futiskoulut, mikä mun mielestä, mun täytyy tässä tuoda ilmi et se on aivan niin kun mahtavaa että jalkaudutaan ympäri kaupunkia. Sillon tarjotaan myös mahdollisuuksia niille perheille tai niille lapsille missä ei oo ehkä autoa, missä ei pystytä kuljettamaan lapsia harrastuksiin. Sillon pääsee ainakin mukaan ja se jotenkin semmonen huuma aina leviää siinä, kun kesän futiskoulut alkaa. Sitten syksyllä niitä pikkusia on siellä varmasti joukkueiden ovilla kolkuttamassa, että pääsee sit mukaan siihen ihan siihen pelaajarinkiin.

Harri Kampman: Sitähän tässä oikeestaan toivois, että tämmönen harrastamisen monialaisuus säilyis lapsilla mahdollisimman pitkään, että ei tarviis valita sitä kilpapolkua yhdeksänvuotiaana, lähteä menemään, kiipeämään sitä eteenpäin, vaan sehän on loppujen lopuks kaikista tärkeintä se tunne, mikä lapselle tulee siitä, että ammattiosaajat, eli te urheiluopistot koulutatte... Meillä on Pajulahden kanssa, meillä on Vierumäen kanssa tosi hyvä, toimiva yhteistyö. Koulutatte ammatti-ihmisiä, jotka saa lapset rakastumaan siihen lajiin, tietyllä tavalla. Tai sit ne rakastuu johonkin toiseen lajiin. Niille tulee se tunne et hei, musta voi tulla hyvä tässä joskus. Se on se tärkein, joka sit vapauttaa sitä energiaa siihen, et me ei pakotettais niin kun siihen tietynlaiseen muottiin aina näitä. Sen takia se ammattilaisten kouluttaminen on tärkeä asia, et ne ymmärtää nää tämmöset asiat ja tavallaan antaa sen lapsen leikkiä ja urheilla. Siihen tarvitaan erilaisia persoonallisuuksia.

Sami Kollanius: Taas tuli mieleen tästä persoonallisuudesta yks lentävä esimerkki viime kesältä, kun meillä oli yks... Tai on edelleen, mutta viime kesänä oli ohjaajana futiskoulussa yksi Vierumäellä opiskeleva herra ja sitten yks viisivuotias poika siellä kentän laidalla kuulutti kovaan ääneen, että voin tulla myös ensi kesänä, jos tämä sama herra on valmentajana. Siinä tulee taas sitten...

Harri Kampman: Sillä ehdolla.

Sami Kollanius: Niin, nimenomaan, et puhutaan jo liikaa sitten siitä, että liian hyvä ohjaaja nyt oli löytynyt valitettavasti.

Otto Ripatti: Eli siis liian hyviä ohjaajia tulee Vierumäen ja FC Kuusysin yhteistyönä. Tähän on aika hyvä laittaa nippuun tämä meidän yhteinen podcastimme. Oikein paljon kiitoksia vierailusta, Hannele, Sami ja Hape.

Harri Kampman: Kiitos.

Sami Kollanius: Kiitos paljon.

Hannele Kapari: Kiitos.

[musiikkia]

Salpaus. Ole hyvä.

Äänite päättyy.